

תת"ע 6554/05/19 - דוד אביקזיר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6554-05-19 מדינת ישראל נ' אביקזיר
תיק חיצוני: 61118888918

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקשים	דוד אביקזיר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 28.8.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61118888918 המייחס לו עבירה של עצירת רכב על מדרכה במקום שלא הוסדר להעמדת רכב והחנייתו בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 13.9.2018.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 28.8.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא ידע על הדיון שנקבע בעניינו. המבקש כפר במיוחס לו וטען כי היה בחניון. לטענתו, גם אם חנה על מדרכה בידיו תו נכה שמתיר לו לחנות על מדרכה.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי הזימון לדיון נשלחה לכתובת אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט, כאשר אישור המסירה שב אל המשיבה בציון הסיבה "נמסר". משכך, לטענתה, אין למבקש אלא להלין על עצמו.

לטענת המשיבה בית המשפט השית על המבקש את הקנס המקורי כך שלא נגרם עיוות דין.

אשר לטענת המבקש כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו מאחר שהוא מחזיק בתו חניה לנכה טענה המשיבה כי מנסיבות הדו"ח עולה כי צורת החניה של המבקש גרמה להפרעה להולך הרגל, זאת בניגוד להוראותיו של סעיף 2(א)(3) לחוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993.

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי לא ידע על הדיון שהתקיים בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען בדואר רשום.

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט ושצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה למועד הדיון שנקבע ליום 28.8.2019 נשלחה לכתובתו של המבקש אותה ציין בבקשתו להישפט ונמסרה למענה.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

המבקש לא פירט בבקשתו כל סיבה אחרת להיעדרותו מהדיון.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי חנה בחניון. לחילופין טען כי גם אם חנה על מדרכה היה ברשתו תו נכה המאפשר לו לעשות כן.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

מהעתק תעודת תו הנכה אותו צירף המבקש לבקשתו עולה כי ביום ביצוע העבירה לא היה בידיו תו נכה בתוקף, שכן תוקפו של התו הוא מיום 10.10.2019 לצמיתות ואילו העבירה בוצעה ביום 13.9.2018. זולת תו החניה לא צרף המבקש כל אסמכתא לתמיכה בטענותיו הנוספות.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 33 הרשעות קודמות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

במידה ויצג הנאשם תו נכה תקף למועד ביצוע העבירה תישקל בקשתו בשנית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תש"פ, 20 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.